

Структура англomовного біблійного екодискурсу

О. О. Жихарєва

Київський національний лінгвістичний університет
Corresponding author. E-mail: eaap@ukr.net

Paper received 24.08.17; Accepted for publication 29.08.17.

Анотація. Статтю присвячено розбудові моделі англomовного біблійного екодискурсу з опорою на основні риси власне релігійного дискурсу у плані його змісту і форми. Змістові параметри аналізованого екодискурсу включають учасників екоситуації, його проблематику (тему), екотопос та екологічні цінності, а формальні охоплюють стратегії побудови екодискурсу, його жанри та наративно-композиційні прийоми побудови.

Ключові слова: *Біблія, біблійний дискурс, біблійний екодискурс, змістові параметри, релігійний дискурс, формальні параметри.*

Вступ. Сучасне суспільство репрезентовано різними соціальними інститутами, кожен з яких володіє своїм інституційним дискурсом. Зважаючи на те, що останнім часом у суспільстві істотно зросла роль екологічно орієнтованих інституцій, виникла необхідність у новій парадигмі наукових знань, здатній забезпечити якісний стрибок у становленні екологічного суспільного пізнання, розвитку нового типу дискурсу – екологічного. Одним з різновидів такого дискурсу є релігійний екодискурс [3; 4; 10; 20; 21 тощо], в межах якого виділяють власне релігійний та релігійно-проповідницький екологічні дискурси [6; 7; 9; 16; 23, с. 61]. За В.І. Карасиком, унікальна специфіка релігійного дискурсу в тому, що до його учасників належать Бог, до якого звернені молитви, псалми, сповідь конфесій, і той, кому він відкрився, тобто пророк [10, с. 221]. Релігійно-проповідницький екологічний дискурс репрезентовано сукупністю усних та писемних текстів для релігійного спілкування, який роз'яснює події, що трапляються у навколишньому світі [7, с. 35, 42].

Короткий виклад публікацій за темою. Формування екологічної парадигми дало поштовх дослідницькому інтересу до біблійного екодискурсу як такого, що перебуває на перетині екологічного і релігійного дискурсів. Доцільність застосування до сукупності біблійних текстів поняття дискурсу (О.С. Кирилук, П.В. Мацьків, Є.В. Михайлова, В.Б. Шириков) пояснюється тим, що, хоча Біблія хронологічно відірвана від спілкування в реальному часі, "ці тексти (форма писемного мовлення) пов'язані з сучасним життям, вони "підлаштовуються" з часом і активно використовуються у суспільстві" [13, с. 43], де Біблія виступає не лише текстом, а й своєрідним різновидом мовлення, тобто спілкування з Богом як творцем [8, с. 470–471]. Святе Письмо прочитується й інтерпретується як індивідуально, так і може бути об'єктом колективного обговорення [12, с. 339], і це дає підстави стверджувати, що біблійний дискурс як один із видів релігійного дискурсу, "відображає концепт віросповідання, що становить основу віровизначення, переконання в реальному існуванні Бога" [8, с. 470–471; 12, с. 339], передбачає як основну діалогічну комунікацію, на відміну від власне релігійного дискурсу, де вона є статусно-рольовою [8, с. 470].

Можливість віднесення біблійних текстів до особливого різновиду дискурсу слід підкреслити, що деякі автори (Н.Д. Арутюнова, Н.С. Валгіна, О.Г. Хітарова) стверджують, що давні тексти, історико-

літературні пам'ятки не є дискурсами, оскільки дискурс – це "мова, занурена у життя". Саме тому, на їхню думку, термін "дискурс", на відміну від терміна "текст", не може бути застосований до давніх та інших текстів, зв'язок яких з живим життям не встановлюється безпосередньо і не спрямований на конкретну прагматичну ситуацію [1, с. 137; 5, с. 12; 18, с. 24]. З іншого боку, обмеження Н.Д. Арутюнової стосовно давніх текстів, на думку Є.Ф. Кірова, може бути знято, оскільки минуле присутнє у теперішньому і визначає теперішнє, детермінуючи більшість подій у теперішньому і майбутньому. "Те, що трапляється зараз, спирається на те, що було закладено у минулому. [...] Більш того, мовці чи ті, що пишуть, не можуть створити нічого такого, що б не утримувалося у вигляді потенційної можливості у попередній тканині дискурсу: сказати чи написати можливо тільки те, що вже ніби існує" [11, с. 35, 37]. Крім того, Р. Барт визнавав дискурс словесним комплексом, який представлений в історичному дискурсі як "копія" тієї події, що відбувалася в "реальності", позначаючи її [2, с. 427, 440], тому він має зв'язок із сучасністю, що дає нам підстави стверджувати про наявність біблійного дискурсу та біблійного екодискурсу зокрема. Під **біблійним екодискурсом** розуміємо сукупність екологічно насичених біблійних нарацій і поетичних описів, які містять екологічно значущу інформацію, важливу для розкриття змісту стосунків між людьми, природою і Богом.

Метою запропонованої статті є висвітлення основних параметрів англomовного біблійного екодискурсу, які характеризують його структуру. Досягнення поставленої мети передбачає розв'язання таких **завдань**: 1) визначити основні параметри англomовного біблійного екодискурсу, та 2) побудувати його структурну модель. **Об'єктом** нашої статті виступає англomовний біблійний екодискурс, а **предметом** – встановлення ключових параметрів, необхідних для побудови моделі досліджуваного дискурсу. Матеріалом слугують англomовні біблійні тексти Старого і Нового Заповітів, відібрані з англomовної версії Біблії короля Якова.

Результати та їх обговорення. Враховуючи запропоновану В.І. Карасиком [10] структурну модель релігійного дискурсу, яка включає такі складники: 1) учасники; 2) хронотоп; 3) цілі; 4) цінності; 5) стратегії; 6) матеріал; 7) жанри; 8) прецедентні тексти; 9) дискурсивні формули, та спираючись на критерії виділення власне релігійного, екологічного релігійно-

проповідницького та біблійного дискурсів у працях О.В. Іванової [7], Т.А. Івасишиної [8], О.В. Малікової [12] та Є.В. Михайлової [13] та тлумачення В.Є. Чернявською дискурсу як сукупності тематично співвіднесених текстів, зміст (тема) яких розкриваються не окремим текстом, а інтертекстуально [19, с. 103], пропонуємо власну модель англомовного біблійного екодискурсу з урахуванням параметра тематичності (Рис. 1).

Ключова тема біблійного екодискурсу – взаємовідносини людей з навколишнім середовищем, іншими

людьми, з Богом, стан природи як середовище існування людини та інших істот. Складниками структури аналізованого екодискурсу виступають зміст і форма відповідних текстів, де зміст передбачає розкриття певної теми. Звідси, у структурі англомовного біблійного екодискурсу виділяємо зміст (учасники екоситуації, ектопос, екологічні цінності, включаючи тему) та форму (стратегії побудови екодискурсу, його жанри, наративно-композиційні прийоми побудови екодискурсу). Зміст і форму біблійного екодискурсу визначають, відповідно, його джерела і мета.

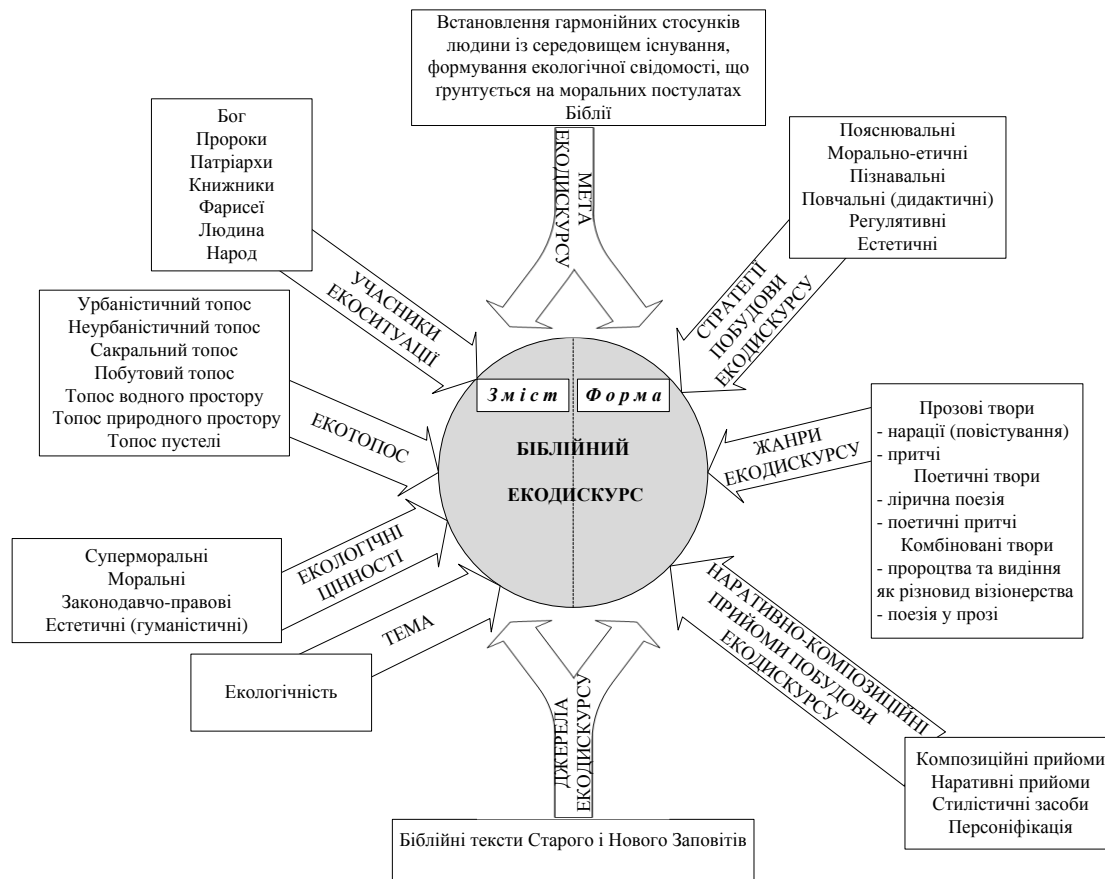

Рис. 1. Складники англомовного біблійного екодискурсу

Учасників екоситуації досліджуваного дискурсу поділяємо на агенсів і пацієнтів. Основним агенсом виступає Бог, який керує Своїм творінням, формуючи певну екоситуацію. З метою підключення більшої кількості учасників для виходу з тієї чи іншої ситуації, Всевишньому допомагають пророки, патріархи, через яких людям передаються закони та настанови, правила поведінки у суспільстві позитивного характеру, та книжники і фарисеї, які постійно заперечують Божі настанови. Пацієнтами є люди, народи, до яких звертаються агенси-посередники, щоб донести слово Боже.

Ектопос біблійного екодискурсу, чи прототипне місце спілкування учасників, які задіяні у певній екологічно навантаженій ситуації, визначається залежно від характеру екоситуації. Основними ектопосами у біблійному екодискурсі є: сакральний (тема творіння), урбаністичний (наприклад, побудова башти у місті Вавилон, перебування ізраїльського народу у Єгипті, знищення Содому й Гоморри) та неурбаністичний топоси (наприклад, перебування Йони на кораблі,

розмова змія з Євою у саду), на перетині яких відбуваються події в межах водного (перехід ізраїльського народу через море, катастрофа всесвітнього потопу), ландшафтного (братовбивство у полі, Йона у череві риби, випадання роси у знаменні Гедеону, отримання заповідей Господніх біля гори Синай), зокрема топосу пустелі (наприклад, випробування та годування людей у пустелі), та побутового топосів (наприклад, план Ревеки і Якова стосовно отримання благословення). Будь-якого разу звернення людини до Бога поєднує світ земного існування та світ, представлений Царством небесним.

Біблійний екодискурс спрямовано на встановлення гармонійних стосунків людини із середовищем існування, включаючи суспільство та природу, формування екологічної свідомості, що ґрунтується на моральних постулатах Біблії. Біблійний екодискурс сконцентрований на приверненні людей, що безпосередньо задіяні в тій чи іншій екоситуації, до віри шляхом оцінки причини її виникнення чи можливих наслідків.

Система екологічних цінностей англомовного біб-

лійного екодискурсу є, в основному, прихованою і виводиться з повістувальних, притч, псалмів тощо, на основі визначення мовних показників значущості виконання заповітів, поваги до інших людей, любові до Божого творіння, правильного використання та підтримки первозданного світу. Цінності досліджуваного екодискурсу зосереджено в його ключових дискурсо-творних екоконцептах БОГ, ПРИРОДА, ЛЮДИНА і СОЦІУМ. Звідси чотири групи цінностей: сакральні, моральні, законодавчо-правові та естетичні (гуманістичні), які окреслюють основну спрямованість та тему англомовного біблійного екодискурсу. Перші визначають поведінку людини по відношенню до Бога, другі – поведінку людини стосовно інших людей, до третіх відносимо виконання заповітів і законів, четверті стосуються взаємодії з природою з огляду на повагу до неї.

Біблія, як і будь-який витвір літератури, класифікується за жанрами. У біблійному екодискурсі, спираючись на класифікацію Л. Райкена, виділяємо такі жанри: 1) прозові твори (нарації, притчі); 2) поетичні твори (лірична поезія, поетичні притчі); 3) комбіновані твори (пророцтва та видіння як різновид візіонерства, поезія у прозі). При цьому, "основну частину біблійної художньої словесності складають повістування (розповіді), поезія, переважно, лірична, притчі і видіння (включаючи пророцтва і Апокаліпсис)" [15, с. 30].

Стратегії побудови біблійного екодискурсу визначаються його цілями, що реалізуються у відповідних жанрах як певні характеристики та мотиви дискурсу. Здійснення таких стратегій передбачає: 1) інформування людини про наслідки її вчинків притчами, нараціями про природні катастрофи і руйнівні природні чи благодатні явища та пророцтвами, які роз'яснюють причини дисгармонії чи гармонії з Богом та/або соціумом; 2) заклики до слідування моральним законам Господа, зокрема тим, що націлені на гуманне ставлення до природи, втілені у Божих заповідях, адресованих як окремій людині, так і народові у цілому, аби їхнє порушення не спричинило гріха, що тягне за собою відлучення від Господа; 3) створення екологічної ситуації, за допомогою яких людина могла б зрозуміти свої вчинки стосовно свого оточення, природи, Бога та змогла б виправитися, орієнтуючись на правила екологічної свідомості; 4) встановлення універсальних буттєвих настанов стосовно ставлення до навколишнього середовища; 5) регулювання поведінки людей у суспільстві і перед Богом; 6) сприйняття природи як необхідної для гармонійного співіснування людей. Відповідно, виділяємо такі стратегії побудови біблійного екодискурсу: пояснювальні, моралізаторські, пізнавальні, повчальні (дидактичні), регулятивні та естетико-виховні.

Прикладом актуалізації пояснювальної стратегії може слугувати повістування з книги Буття Старого Заповіту про руйнацію міст Содом та Гоморри як покарання за гріховність їхніх мешканців, опис яких здійснюється за допомогою лексики з негативними конотаціями як злих (*wicked*), грішних (*sinner*), таких, що вчиняють гріх (*sin*), а також за посередництва лексики, які вказують на характер ситуації – надзвичайно (*exceedingly*), дуже важка (*very grievous*), що

спричинила загибель цих міст: "13. *But the men of Sodom were wicked and sinners before the LORD exceedingly. because their sin is very grievous*" (Gen 13: 13; 18: 20).

Мешканці Содому та Гоморри зійшли зі шляху справедливості і правди, якої додержується Господь, і посередником для їх виправлення було обрано Авраама (патріарх, прабатько майбутнього народу Божого). Іноконтекстом з книги пророка Єзекіїля Старого Заповіту знову згадується розпуста в місті Содомі, мешканці якого характеризуються пихатістю (*pride*), стремлінням до ситної їжі (*fullness of bread*), ледачістю (*abundance of idleness*), гордовитістю (*haughty*) та пристрастям до гидот (*committed abomination*) (Ezek 16: 49–50). Таким чином, катастрофа, що відбулася з ними, – це, передовсім, катастрофа морального характеру, а її призначення – очистити край від поширення гріха та зла через його мешканців. Відповідна природна катастрофа сталася не одразу. У жителів Содому і Гоморри був вибір і час зрозуміти свою помилку. Проте, вийшло все навпаки – жорстокість і зло лише посилювалися, тому катастрофа була неминучою. Як наслідок, знищено все, жодної людини, тварини або рослини у цих містах не залишилося, для того щоб гріх і розпуста не передавалися майбутнім поколінням, іншим мешканцям цього краю. "Содом і Гоморра символізують саморуйнівну порочність" [17, с. 1117]. Ці два міста у Старому Заповіті слугують прикладом зла, символом тих, хто протистоїть Божим цілям щодо інших народів (Isa 13: 19; Jer 49: 18; 50: 40; Zeph 2: 9), і, зокрема, Божого народу (Am 4: 11).

Морально-етичні стратегії біблійного екодискурсу втілюють бажану спрямованість людства на дотримання Божих заповідей. Так, наприклад, екологічно значущим у досліджуваному дискурсі є те, що Законом Божим забороняється двічі засіювати землю, щоб не вигублювати і не виснажувати її: "*Thou shalt not sow thy vineyard with divers seeds: lest the fruit of thy seed which thou hast sown, and the fruit of thy vineyard, be defiled*" (Deut 22: 9). Настанови щодо жертвоприношення також мають чіткий порядок. За гріхи і цілопалення приносили жертву з домашніх тварин, а не з тварин Господа, тобто диких: "*bring your offering of the cattle, even of the herd, and of the flock*" (Lev 1: 2), що імплікує заборону "знищення природної фауни". У книзі Левіт чітко розмежовувалися чисті та нечисті тварини і правила їх вживання у їжу з огляду на дотримання як етичних норм, що відрізняли ізраїльський народ від інших племен, так і екологічних уявлень – не порушувати природний баланс, не знищувати тварин. Завдячуючи саме цим законам ми можемо спостерігати за різними видами тварин у наш час, хоча деякі з них стали рідкісними [14, с. 30–31].

До нарративно-композиційних прийомів побудови біблійного екодискурсу належать: традиційне використання стилістичних засобів тропеїки, епітетів, персоніфікації, образних порівнянь, гіпербол, іншої словесної образності, описи природних катастроф, різноманітні моделі побудови нарративу, а також композиційні прийоми рекурсії та протиставлення.

Висновки. Таким чином, англомовний біблійний екодискурс має подвійний онтологічний статус. По-перше, частково це інституційний дискурс, певний

зріз біблійного дискурсу як різновиду релігійного, по-друге, це особистісно-орієнтований буттєвий дискурс, оскільки екологія є сферою забезпечення життєдіяльності людини. Особливістю англомовного біблійного екодискурсу, порівняно з власне релігійним, біблійним дискурсами та релігійно-проповідницьким екодискурсом є його тематика, мета, набір ключових

дискурсотвірних біблійних екоконцептів, використання в пояснювальних, моралізаторських, пізнавальних, повчальних (дидактичних), регулятивних та естетико-виховних стратегіях з опорою на сакральні, моральні, законодавчо-правові та естетичні (гуманістичні) цінності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Арутюнова Н.Д. Дискурс // Большой энциклопедический словарь. Языкознание / Под ред. В.Н. Ярцевой. – М.: Большая Российская энциклопедия, 1998. – С. 136–137.
2. Барт Р. Система моды. Статьи по семиотике культуры. – М.: Изд-во им. Сабашниковых, 2003. – 512 с. Режим доступа: http://yanko.lib.ru/books/cultur/bart-sistema_modu.pdf
3. Бобырева Е.В. Религиозный дискурс: ценности, жанры, языковые характеристики: [Монография]. – Волгоград: Перемена, 2007. – 385 с.
4. Богачевская И.В. Религиозный дискурс как объект философско-религиоведческой рефлексии // Культура народов Причерноморья. – 2006. – № 79. – С. 119–121.
5. Валгина Н.С. Теория текста: Учебн. пособие. – М.: Логос, 2003. – 280 с. – Режим доступа: [http://yanko.lib.ru/books/language/ru/valgina.teoriya_teksta_moskva.logos.2003p173_\(sl\).htm](http://yanko.lib.ru/books/language/ru/valgina.teoriya_teksta_moskva.logos.2003p173_(sl).htm)
6. Гудзь Н.О. Англомовний екологічний інтернет-дискурс: аксіологічний та комунікативно-прагматичний аспекти (на матеріалі веб-сайтів неурядових природоохоронних організацій): автореф. канд. філол. наук. – К., 2015. – 20 с.
7. Иванова Е.В. Метафорическая концептуализация природных катастроф в экологическом дискурсе (на материале медийных текстов): дис. ... канд. филол. наук. – Челябинск, 2007. – 219 с.
8. Івасишина Т.А. Релігійний та біблійний дискурси: проблеми розмежування // Studia Linguistica. – 2011. – Вип. 5. – С. 468–471.
9. Каленова О.Г., Дубровская Т.В. К проблеме определения экологического дискурса и его жанров // Научный вестник Воронежского государственного архитектурно-строительного университета. – 2015. – Вып. № 2(16). – С. 6–12.
10. Карасик В.И. Языковой круг: личность, концепты, дискурс. – Волгоград: Перемена, 2002. – 477 с.
11. Киров Е.Ф. Цепь событий и дискурс в философии языка (начала дискурсивной лингвистики) // Вестник Нижегородского университета. Серия Филология. – 2001. – Вып. 1 (3). – С. 31–52.
12. Малікова О.В. Дискурси християнської лінгвокультури в контексті співвідношення і розмежування // Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики. – 2012. – Вип. 21. – С. 335–341.
13. Михайлова Е.В. Особенности англоязычного библейского дискурса в лингвокультурологическом освещении // Культура народов Причерноморья. – 2007. – Т. 2. – № 110. – С. 42–44.
14. Пруденко О.Д. Экологические воззрения в Библии и современность // Гуманитарный экологический журнал. – 2000. – Т. 2. – Вып. 2. – С. 26–31. – Режим доступа: <http://ecoethics.ru/old/m04/x13.html>
15. Райкен Л. Библия как памятник художественной литературы. – К. – СПб.: Центр просветительских программ МАХШ, 2002. – 266 с.
16. Созинов А.В. Экологический дискурс: глобальный, национальный и региональный уровни (историко-культурологический анализ): дис. ... канд. культуролог. – Краснодар, 2011. – 193 с.
17. Словарь библейских образов / [Под ред. Л. Райкен, Дж. Уилхойт, Т. Лонгман]. – СПб.: Библия для всех, 2008. – 1423 с.
18. Хитарова Е.Г. Дискурсивные структуры экологической тематики в лингвистическом и правоведческом аспектах (на материале русской и английской публицистики): дис. ... канд. филол. наук. – Краснодар, 2005. – 180 с.
19. Чернявская В.Е. Дискурс власти и власть дискурса: проблемы речевого воздействия: учебное пособие. – М.: Директ-Медиа, 2014. – 185 с.
20. Швед О.В. Коммуникативно-риторический анализ религиозного дискурса // VII Международные Кирилло-Мефодиевские чтения. – 2001. – Режим доступа: http://sobor.by/7km4tenia_shved.htm
21. Grimes J. Problems and Perspectives in Religious Discourse: Advaita Vedanta implications. – Albany: State University of New York Press, 1994. – 215 p.
22. The Holy Bible. King James Version. – N.Y.: Ivy Books, 1991. – 1112 p.
23. Tirosh-Samuels H. Judaism // Routledge Handbook of Religion and Ecology. – L., N.Y.: Routledge, 2017. – P. 60–69.

REFERENCES

1. Arutyunova N.D. Discourse // Bolshoj entsiklopedicheskij slovar. Yazykoznanije. – M.: Bolshaja rossijskaja entsiklopedija, 1998. – P. 136–137.
2. Bart R. The system of fashion. Articles on the semiotics of culture. – M.: Izd-vo im. Sabashnikovyh, 2003. – 512 p. Mode of access: http://yanko.lib.ru/books/cultur/bart-sistema_modu.pdf
3. Bobyreva E.V. Religious discourse: values, genres, language characteristics: [Monografija]. – Volgograd: Peremena, 2007. – 385 p.
4. Bogachevskaja I.V. Discourse as the object of religion studies reflection // Kultura narodov Prichernomorja. – 2006. – № 79. – P. 119–121.
5. Valgina N.S. Text theory. – M.: Logos, 2003. – 280 p. – Mode access: [http://yanko.lib.ru/books/language/ru/valgina.teoriya_teksta_moskva.logos.2003p173_\(sl\).htm](http://yanko.lib.ru/books/language/ru/valgina.teoriya_teksta_moskva.logos.2003p173_(sl).htm)
6. Gudzy N.O. Modern English environmental Internet discourse: axiological and pragmatic perspectives (A study of non-governmental environmental organizations' official websites): avtoref. kand. filol. nauk. – K., 2015. – 20 p.
7. Ivanova E.V. Metaphoric conceptualization of natural disasters in ecological discourse (a study of media texts): dis. ... kand. filol. nauk. – Chelyabinsk, 2007. – 219 p.
8. Ivasyshyna T.A. Religious and biblical discourses: the framework of differentiation // Studia Linguistica. – 2011. – Is. 5. – P. 468–471.
9. Kalenova O.G., Dubrovskaya T.V. Defining environmental discourse and its genres // Nauchnyj vestnik Voronezhskogo gosudarstvennogo arhitekturo-stroitel'nogo universiteta. – 2015. – Is. № 2(16). – P. 6–12.
10. Karasik V.I. Language circle: personality, concepts, discourse. – Volgograd: Peremena, 2002. – 477 p.
11. Kirov E.F. Chain of events and discourse in the language of philosophy // Vestnik Nizhegorodskogo universiteta. Serija Folologiya. – 2001. – Is. 1 (3). – P. 31–52.

12. Malikova O.V. Discourses of Christian linguistic culture in the context of relations and differentiation // *problemy semantiki, pragmatiki ta kognitivnoy lingvistyki*. – 2012. – Is. 21. – P. 335–341.
13. Myhajlova E.V. The peculiarities of English Bible discourse in linguocultural perspective // *Kultura narodov Prichernomorya*. – 2007. – V. 2. – № 110. – P. 42–44.
14. Prydenko O.D. Ecological views in Bible and modernity // *Gumanitarnyj ekologicheskiy zhurnal*. – 2000. – V. 2. – Is. 2. – P. 26–31. – Mode access: <http://ecoethics.ru/old/m04/x13.html>
15. Ryken L. How to read the Bible as literature. – Tsentr prosvetitel'skih program MAHSH: K. – SPb, 2002. – 266 p.
16. Sozinov A.V. Ecological discourse: global, national and regional levels (historical and kulturological analysis): dis. ... kand. kulturolog. – Krasnodar, 2011. – 193 p.
17. Dictionary of biblical imagery / L. Rayken, Dzh. Uilhoit, T. Longman. – SPb.: Bibliya dlya vseh, 2008. – 1423 p.
18. Hitarova E.G. Discursive structures of ecological issues in linguistic and legal aspects (a study on Russian and English publicistics): dis. ... kand. filol. nauk. – Krasnodar, 2005. – 180 p.
19. Chernyavskaya V.E. Discourse of power and power of discourse: problems of speech influence. – M.: Direkt-Media, 2014. – 185 p.
20. Shved O.V. Communicative and rhetoric analysis of religious discourse // VII Mezhdunarodnyye Kirillo-Mefodiyevskiye chteniya. – 2001. – Mode access: http://sobor.by/7km4tenia_shved.htm

The structure of English Biblical Ecodiscourse

O. O. Zhykhareva

This paper focuses on the structural modeling of English biblical ecodiscourse with regard to main features of religious discourse in terms of its content and form. The content parameters include participants of ecological situation, its topic, ecological topos and values; the formal parameters are strategies for ecodiscourse construction, its genres and narrative techniques.

Keywords: *Bible, biblical discourse, biblical ecodiscourse, content parameters, religious discourse, formal parameters.*

Структура англоязычного библейского экодискурса

Е. А. Жихарева

Статья посвящена построению модели англоязычного библейского экодискурса с опорой на основные черты собственно религиозного дискурса в плане его содержания и формы. Содержательные параметры анализируемого экодискурса включают участников экоситуации, его проблематику (тему), экотопос и экологические ценности, а формальные охватывают стратегии построения экодискурса, его жанры и нарративно-композиционные приемы построения.

Ключевые слова: *Библия, библейский дискурс, библейский экодискурс, содержательные параметры, религиозный дискурс, формальные параметры.*